

Arrest

nr. 74 860 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. A. (...) verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 18 januari 1988 te Bamatyurt (Dagestan) geboren. U bent officieel gehuwd met M., M. (...) (o.v. X). U hebt 2 dochters, S. (...) (2006) en I. (...) (2008). Voor uw vlucht naar België woonde u sinds uw huwelijk bij de familie van uw man in Solnetchnoye.

Nadat uw man werd vrijgelaten dook hij onder en werd op 9 of 10 september 2011 samen met uw kinderen door uw schoonvader om veiligheidsredenen naar uw ouderlijk huis gebracht. Toen u zich daar bevond, vernam u van uw schoonmoeder over een huiszoeking die 13 september 2011 had plaatsgevonden en waarbij men op zoek was naar uw man.

Uw schoonvader besliste dat jullie het land moesten verlaten. Nog dezelfde dag dat hij u hiervan op de hoogte bracht vertrokken jullie. Op de bus vertelde uw man u over de taxirit welke aan de basis ligt van zijn problemen. U zag uw man terug aan de busstop voor de bus naar Moskou. Op 18 oktober 2011 kwam u in België toe en vroeg u onmiddellijk asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man M., M. (...) (o.v. 6.847.409) en verklaart te geen andere problemen te hebben die niet zijn gelinkt aan de problemen van uw man (CGVS, p.9). In het kader van de door uw man ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Voor uw man is geoordeeld dat met betrekking tot zijn persoon geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De beslissing van uw man wordt als volgt gemotiveerd:

“U verklaart in geval van terugkeer naar uw land te vrezen voor de politie die u terug zal oppakken, dit omdat u ervan wordt beschuldigd de rebellen te helpen.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt. Een eerste element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt is het feit dat u slechts summier op de hoogte bent van een aantal centrale elementen uit uw asielrelaas. Zo weet u niet door welke politie u op 4 september bent opgepakt en vervolgens vastgehouden (CGVS, p.11). Tevens weet u niet waar het politiebureau waar u heeft vastgezetten zich bevindt, enkel dat het in de buurt van Kishilyurt is (CGVS, p.12). Ook hebt u dit nooit proberen uitzoeken (CGVS, p.12). Hoewel uw vader kan worden verondersteld dit te weten – vermits hij alvorens uw vlucht te hebben geregeld heeft getracht een oplossing te vinden voor uw problemen (CGVS, p.15) – hebt u hem hierover nooit meer informatie gevraagd (CGVS, p.17). Ook wat betreft de huiszoeking die op 13 september bij uw ouders thuis zou hebben plaatsgevonden en waarbij naar u werd gezocht (CGVS, p.13) weet u weinig te vertellen. U weet ook hier niet welke politiedienst u kwam zoeken, noch met hoeveel ze waren, noch of ze een officiële convocatie bijhadden (CGVS, p.14). Ook hierover hebt u zich nooit geïnformeerd bij uw vader (CGVS, p.14). Ook wat betreft de politie welke u na uw vlucht nog zou zijn komen zoeken weet u niet over welke het gaat (CGVS, p.17). Een zelfde onwetendheid kan worden vastgesteld waar het gaat over de twee passagiers dewelke tenslotte toch aan de basis van uw problemen liggen. U hebt geen idee wie die mensen waren en u hebt dit ook nooit trachten uit te zoeken (CGVS, p.12). Gezien het centrale belang van bovenstaande elementen voor uw problematiek, zeker in het kader van het zoeken van een mogelijke oplossing voor uw probleem, is deze gebrekkige kennis uitermate vreemd. Deze vaststellingen wijzen op een gebrek aan betrokkenheid met betrekking tot uw eigen zaak die de door u uitgedrukte vrees voor vervolging aanzienlijk ondergraaft.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u verklaart te zijn vrijgelaten nadat uw vader 200.000 roebel heeft betaald (CGVS, p.13) en u documenten had getekend waarin u erkende mensen te hebben geholpen die worden gezocht (CGVS, p.12). Indien ze u echt willen beschuldigen van hulp aan mensen die worden gezocht, is het echter moeilijk te begrijpen waarom ze u daarna vrijlaten en bijgevolg een reëel risico lopen u later niet meer te kunnen oppakken. Uit hun zoekactie – na 10 dagen – met groot machtsvertoon, blijkt dat ze u effectief wilden hebben. Er is geen reden te bedenken waarom ze het zichzelf zo moeilijk en risicovol zouden maken. U kunt hiervoor ook zelf op geen enkele wijze een afdoende verklaring geven en hebt de redenen of motivatie hiervoor ook nooit proberen uitzoeken (CGVS, p.15). Dit kan opnieuw worden gezien als een desinteresse in uw eigen zaak die moeilijk te rijmen valt met de door u geponeerde vrees voor vervolging.

Wat betreft de verwondingen die u zou hebben opgelopen ten gevolge van mishandeling tijdens uw gevangenschap kan worden opgemerkt dat het vreemd is dat u wel een x-ray zou hebben laten nemen waarbij wordt vastgesteld dat uw neus gebroken is en dat er een soort probleem was met uw nier (CGVS, p.15), en u tevens verklaart pijn te hebben aan uw hoofd omdat u geslagen werd (CGVS, p.16), maar dat u nooit bij een dokter bent gegaan (CGVS, p.13 en 16). Genomen dat u gedurende uw hechtenis zou zijn mishandeld, waarbij u ook meermaals het bewustzijn hebt verloren (CGVS, p.11) en u hieraan overal wondes overhield (CGVS, p.13), kan men redelijkerwijs aannemen dat u uit bezorgdheid over uw eigen fysieke toestand een dokter zou raadplegen, zeker gezien u wel de inspanning levert om een x-ray te laten nemen. Uw verklaring dat u bang was om naar de dokter te gaan omdat de politie u zocht (CGVS, p.13 en 16) overtuigt hier niet, vermits u het huis wel hebt verlaten voor de x-ray. Ook uw argument dat u voor de dokter naar de stad had gemoeten, wat u niet durfde (CGVS, p.16) overtuigt niet. Voor uw vertrek naar Moskou hebt u zich immers met uw gezin aan de bushalte in Khasavuyrt herenigd (CGVS, p.16), waarmee u zich toen dus alleszins in de stad hebt begeven.

Tenslotte dient voor de volledigheid nog te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u met betrekking tot uw reisweg hebt afgelegd. U verklaarde samen met uw gezin vanaf Moskou naar Brussel te zijn gereisd als passagier van een grote toeristenbus (CGVS, p.9). Als passagier van die bus reisde u enkel met uw binnenlands paspoort, daar u uw internationaal paspoort had achtergelaten bij R. (...), de vriend van uw vader in Moskou (CGVS, p.7). Hoewel u niet weet waar, weet u wel dat u controle hebt gehad bij het binnenkomen van de EU/Schengenzone waarbij de chauffeur alle documenten aan de douane zou hebben getoond en u niet persoonlijk zou zijn gecontroleerd. Dergelijke zeer summiere controle waarbij u als passagier niet in het bezit bent van de nodige documenten, lijkt echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie beschikbaar is in uw dossier, blijkt dat aan de Poolse grens borderguards op de bus afstappen waarbij ze alle passagiers persoonlijk controleren. Dergelijke procedure kan worden verondersteld op gelijkaardige wijze plaats te hebben aan alle EU-buitengrenzen. Daarbij komt dat het moeilijk vol te houden is dat de chauffeurs u op geen enkele wijze zouden hebben ingelicht over wat te doen in geval van persoonlijke controle (CGVS, p.10) – gezien uitzonderingen op deze strenge persoonlijke controle quasi onbestaande zijn. Vermits het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, kunnen ook aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht. Wat daarbij uw internationale paspoort betreft, kan worden opgemerkt dat aan u verklaringen daaromtrent sterk kan worden getwijfeld. U vraagt immers in april 2011 een internationaal paspoort aan omdat u met uw gezin op reis wou naar Bakoe. Hiermee toont u zich op de hoogte van het feit dat men om naar het buitenland te mogen reizen in het bezit dient te zijn van een internationaal paspoort (CGVS, p.7). Dat u dit paspoort vervolgens ook meeneemt op uw vlucht uit Dagestan om het dan in Moskou achter te laten enkel omdat die vriend van uw vader zei dat u het niet meer nodig had (CGVS, p.7), is gezien bovenstaande een verklaring waaraan weinig geloof kan worden gehecht. Dit alles doet vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. (1) uw binnenlands paspoort, (2) het binnenlands paspoort van uw vrouw, (3) de geboorteakte van uw dochter S. (...), (4) de geboorteakte van uw dochter I. (...) en (5) uw huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

De hier aangestipte elementen ondergraven de aannemelijkheid van uw relaas in dergelijke mate dat met betrekking tot uw persoon geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan u nog de vluchtelingenstatus, noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, M. M., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 86 229. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 30 november 2011.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 74 859 van 9 februari 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. M. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M., M. (...), verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 3 september 1987 te Solnetchnoye (Dagestan) geboren. U bent officieel gehuwd met M., A. (...) (o.v. 6.899.360). U hebt 2 dochters, S. (...) (2006) en I. (...) (2008). U woonde tot aan uw vlucht naar België uw hele leven in Solnetchnoye. U werkte met uw vader in de bouw en in uw vrije tijd reed u rond als taxichauffeur.

U verklaarde op 4 september 2011 in Khasavyurt 2 mannen te hebben opgepikt die u vroegen hen naar Mahachkala te brengen. In de buurt van Kizilyurt werd u tegengehouden door 2 wagens. U moest uitstappen en op de grond gaan liggen. Toen werd u geslagen en u verloor het bewustzijn. U kwam bij in een kamer. U werd vijf dagen gevangengehouden gedurende welke periode u werd geslagen en beschuldigd van banden met de rebellen. U kwam vrij na het tekenen van documenten waarvan u niet weet wat er op staat en nadat uw vader 200.000 roebel had betaald. Na uw vrijlating dook u onder bij de zus van uw moeder in Michurino.

Op 13 september 2011 kwam politie bij uw ouders thuis naar u zoeken. Hierop besloot uw vader dat u niet langer in het land kon blijven en dat u moest vluchten. Hij regelde de reis. Uw vrouw en kinderen voegden zich bij u aan de bushalte naar Moskou.

U vertrok op 12 oktober 2011 samen met uw vrouw en twee kinderen met de bus naar Moskou. Daar regelde ene R. (...), een vriend van uw vader, het vervolg van de reis. Hij hield jullie internationale paspoorten bij en zette jullie op een bus naar Brussel. U kwam in België aan op 18 oktober 2011 en vroeg onmiddellijk asiel aan.

U vreest in geval van terugkeer naar uw land van herkomst door de politie te worden gezocht en terug te worden opgepakt. Dit omdat u ervan zou worden beschuldigd de rebellen te helpen. U vreest dat u het niet zou overleven indien u nog eens zou worden opgepakt.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) uw binnenlands paspoort, (2) het binnenlands paspoort van uw vrouw, (3) de geboorteakte van uw dochter S. (...), (4) de geboorteakte van uw dochter I. (...) en (5) uw huwelijksakte.

B. Motivering

U verklaart in geval van terugkeer naar uw land te vrezen voor de politie die u terug zal oppakken, dit omdat u ervan wordt beschuldigd de rebellen te helpen.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt. Een eerste element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt is het feit dat u slechts summier op de hoogte bent van een aantal centrale elementen uit uw asielrelaas. Zo weet u niet door welke politie u op 4 september bent opgepakt en vervolgens vastgehouden (CGVS, p.11). Tevens weet u niet waar het politiebureau waar u heeft vastgezetten zich bevindt, enkel dat het in de buurt van Kishilyurt is (CGVS, p.12). Ook hebt u dit nooit proberen uitzoeken (CGVS, p.12). Hoewel uw vader kan worden verondersteld dit te weten – vermits hij alvorens uw vlucht te hebben geregeld heeft getracht een oplossing te vinden voor uw problemen (CGVS, p.15) – hebt u hem hierover nooit meer informatie gevraagd (CGVS, p.17). Ook wat betreft de huiszoeking die op 13 september bij uw ouders thuis zou hebben plaatsgevonden en waarbij naar u werd gezocht (CGVS, p.13) weet u weinig te vertellen. U weet ook hier niet welke politiedienst u kwam zoeken, noch met hoeveel ze waren, noch of ze een officiële convocatie bijhadden (CGVS, p.14). Ook hierover hebt u zich nooit geïnformeerd bij uw vader (CGVS, p.14). Ook wat betreft de politie welke u na uw vlucht nog zou zijn komen zoeken weet u niet over welke het gaat (CGVS, p.17). Een zelfde onwetendheid kan worden vastgesteld waar het gaat over de twee passagiers dewelke tenslotte toch aan de basis van uw problemen liggen. U hebt geen idee wie die mensen waren en u hebt dit ook nooit trachten uit te zoeken (CGVS, p.12). Gezien het centrale belang van bovenstaande elementen voor uw problematiek, zeker in het kader van het zoeken van een mogelijke oplossing voor uw probleem, is deze gebrekkige kennis uitermate vreemd. Deze vaststellingen wijzen op een gebrek aan betrokkenheid met betrekking tot uw eigen zaak die de door u uitgedrukte vrees voor vervolging aanzienlijk ondergraaft.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u verklaart te zijn vrijgelaten nadat uw vader 200.000 roebel heeft betaald (CGVS, p.13) en u documenten had getekend waarin u erkende mensen te hebben geholpen die worden gezocht (CGVS, p.12). Indien ze u echt willen beschuldigen van hulp aan mensen die worden gezocht, is het echter moeilijk te begrijpen waarom ze u daarna vrijlaten en bijgevolg een reëel risico lopen u later niet meer te kunnen oppakken. Uit hun zoekactie – na 10 dagen – met groot machtsvertoon, blijkt dat ze u effectief wilden hebben. Er is geen reden te bedenken waarom ze het zichzelf zo moeilijk en risicovol zouden maken. U kunt hiervoor ook zelf op geen enkele wijze een afdoende verklaring geven en hebt de redenen of motivatie hiervoor ook nooit proberen uitzoeken (CGVS, p.15). Dit kan opnieuw worden gezien als een desinteresse in uw eigen zaak die moeilijk te rijmen valt met de door u geponeerde vrees voor vervolging.

Wat betreft de verwondingen die u zou hebben opgelopen ten gevolge van mishandeling tijdens uw gevangenschap kan worden opgemerkt dat het vreemd is dat u wel een x-ray zou hebben laten nemen waarbij wordt vastgesteld dat uw neus gebroken is en dat er een soort probleem was met uw nier (CGVS, p.15), en u tevens verklaart pijn te hebben aan uw hoofd omdat u geslagen werd (CGVS, p.16), maar dat u nooit bij een dokter bent gegaan (CGVS, p.13 en 16). Genomen dat u gedurende uw hechtenis zou zijn mishandeld, waarbij u ook meermaals het bewustzijn hebt verloren (CGVS, p.11) en u hieraan overal wondes overhield (CGVS, p.13), kan men redelijkerwijs aannemen dat u uit bezorgdheid over uw eigen fysieke toestand een dokter zou raadplegen, zeker gezien u wel de inspanning levert om een x-ray te laten nemen. Uw verklaring dat u bang was om naar de dokter te gaan omdat de politie u zocht (CGVS, p.13 en 16) overtuigt hier niet, vermits u het huis wel hebt verlaten voor de x-ray. Ook uw argument dat u voor de dokter naar de stad had gemoeten, wat u niet durfde (CGVS, p.16) overtuigt niet. Voor uw vertrek naar Moskou hebt u zich immers met uw gezin aan de bushalte in Khasavuyrt herenigd (CGVS, p.16), waarmee u zich toen dus alleszins in de stad hebt begeven.

Tenslotte dient voor de volledigheid nog te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u met betrekking tot uw reisweg hebt afgelegd. U verklaarde samen met uw gezin vanaf Moskou naar Brussel te zijn gereisd als passagier van een grote toeristenbus (CGVS, p.9). Als passagier van die bus reisde u enkel met uw binnenlands paspoort, daar u uw internationaal paspoort had achtergelaten bij R. (...), de vriend van uw vader in Moskou (CGVS, p.7). Hoewel u niet weet waar, weet u wel dat u controle hebt gehad bij het binnenkomen van de EU/Schengenzone waarbij de chauffeur alle documenten aan de douane zou hebben getoond en u niet persoonlijk zou zijn gecontroleerd. Dergelijke zeer summiere controle waarbij u als passagier niet in het bezit bent van de nodige documenten, lijkt echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie beschikbaar is in uw dossier, blijkt dat aan de Poolse grens borderguards op de bus afstappen waarbij ze alle

passagiers persoonlijk controleren. Dergelijke procedure kan worden verondersteld op gelijkaardige wijze plaats te hebben aan alle EU-buitengrenzen. Daarbij komt dat het moeilijk vol te houden is dat de chauffeurs u op geen enkele wijze zouden hebben ingelicht over wat te doen in geval van persoonlijke controle (CGVS, p.10) – gezien uitzonderingen op deze strenge persoonlijke controle quasi onbestaande zijn. Vermits het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, kunnen ook aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht. Wat daarbij uw internationale paspoort betreft, kan worden opgemerkt dat aan u verklaringen daaromtrent sterk kan worden getwijfeld. U vraagt immers in april 2011 een internationaal paspoort aan omdat u met uw gezin op reis wou naar Bakoe. Hiermee toont u zich op de hoogte van het feit dat men om naar het buitenland te mogen reizen in het bezit dient te zijn van een internationaal paspoort (CGVS, p.7). Dat u dit paspoort vervolgens ook meeneemt op uw vlucht uit Dagestan om het dan in Moskou achter te laten enkel omdat die vriend van uw vader zei dat u het niet meer nodig had (CGVS, p.7), is gezien bovenstaande een verklaring waaraan weinig geloof kan worden gehecht. Dit alles doet vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. (1) uw binnenlands paspoort, (2) het binnenlands paspoort van uw vrouw, (3) de geboorteakte van uw dochter S. (...), (4) de geboorteakte van uw dochter I. (...) en (5) uw huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

De hier aangestipte elementen ondergraven de aannemelijkheid van uw relaas in dergelijke mate dat met betrekking tot uw persoon geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan u nog de vluchtelingenstatus, noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de “schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van de artikels 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, schending van het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding”.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in-hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift op uitvoerige wijze argumenteert dat haar niet kan worden verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar vluchtrelaas te staven, merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissing nergens gewag maakt van het niet bijbrengen van enig begin van bewijs. Het verweer dat zij in dit verband aanvoert is derhalve niet dienstig.

2.2.6.1. Verzoekende partij wenst op te merken dat zij uitdrukkelijk heeft gevraagd om in haar taal, zijnde het Tsjetsjeens, verhoord te worden, aangezien zij niet goed Russisch spreekt. Verzoekende partij stelt dat het gehoor moeilijk is geweest voor haar en dat zij meermaals tijdens het gehoor heeft aangegeven zich beter in het Tsjetsjeens te kunnen uitdrukken. Indien verwerende partij niet overtuigd is door de uitleg die zij tijdens het gehoor heeft gegeven, is dit gedeeltelijk te wijten aan het feit dat zij zich niet kon uitdrukken in het Tsjetsjeens, zo stelt verzoekende partij. Verzoekende partij betoogt dat zij niet meer details kon geven over bepaalde elementen in haar asielrelaas omdat “de mondelinge uitdrukking in een andere taal moeilijk is, is de gebruikte omgangstaal minimalist en geeft deze slecht de feiten of uitleg weer dat de verzoekende partij tracht bij te brengen”.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat bovenstaande argumentatie geen ander licht kan werpen op de bestreden beslissing. Verzoekende partij heeft immers zelf, zoals blijkt uit de door haar op 18 oktober 2011 ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 16a) bij de aanvang van haar asielaanvraag verzocht tijdens het onderzoek van deze aanvraag te worden bijgestaan door een tolk die de Russische taal beheerst. Ook tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 oktober 2011, die werd gevoerd door bemiddeling van een Russische tolk, laat verzoekende partij bij de vragen naar bijkomende opmerkingen en of ze nog iets wensen toe te voegen geen bemerkingen akteren met betrekking tot de tolk (administratief dossier, stuk 14a) en ondertekent zij het document waarin haar wordt gewezen op de noodzaak van een correcte beantwoording van de vragen waarbij tevens wordt vermeld: “Ik verklaar de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk.” (administratief dossier, stuk 14a). Verzoekende partij heeft derhalve zelf aangegeven voor de behandeling van haar asielprocedure een beroep te willen doen op een Russische tolk. Verwerende partij heeft het gehoor op 21 november 2011 gehouden met de bijstand van een Russische tolk en heeft desbetreffende dan ook correct gehandeld (administratief dossier, stukken 4a).

Bovendien ziet de Raad niet in hoe het argument dat, indien de verklaringen van verzoekende partij “niet volledig overtuigend zijn noch bevredigend voor de tegenpartij”, dit gedeeltelijk kan worden uitgelegd “door het feit dat men hem de mogelijkheid niet gegeven heeft zich uit te drukken in een taal die hij beheerst”, een rechtvaardigingsgrond kan vormen voor de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij met betrekking tot een aantal cruciale elementen uit haar asielrelaas slechts zeer summier op de hoogte is. Uit de inhoud van het gehoorverslag kan duidelijk worden afgeleid dat verzoekende partij met betrekking tot deze elementen louter onwetend blijkt te zijn en dat zij zich bovendien over een aantal zaken niet verder heeft geïnformeerd. Haar argument dat zij zich in het Russisch niet zo goed kan uitdrukken, waardoor zij niet veel details heeft kunnen weergeven, kan hoe dan ook niet als excuus voor de verschillende onwetendheden worden aanvaard.

2.2.7.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij niet weet met welke politie zij verschillende keren, al dan niet rechtstreeks, te maken kreeg, dat zij evenmin weet waar het politiekantoor zich bevindt waar zij naartoe werd gebracht, dat zij verder tijdens de huiszoeking op 13 september 2011 niet wist hoeveel politieagenten naar haar thuis waren gekomen en of die een officiële convocatie bijhadden en dat verzoekende partij zich achteraf bij haar vader niet verder heeft geïnformeerd, hoewel die kan worden verondersteld dit te weten, merkt verzoekende partij ten eerste op dat zij tijdens haar gehoor reeds heeft aangegeven dat zij zich toen zij werd meegenomen naar het politiekantoor in een “schok toestand” bevond, waardoor zulke details haar uiteraard zijn ontsnapt. Ten tweede benadrukt verzoekende partij opnieuw dat zij absoluut het verschil niet begrijpt tussen de verschillende politiediensten die in de Russische Federatie opereren. Ten derde betoogt verzoekende partij dat haar niet kan worden verweten geen details te kennen over wat er zich op 13 september 2011 heeft afgespeeld, nu zij zelf niet eens aanwezig was en zij alleen kan doorgeven wat zij zelf weet. Ten vierde, inzake de onwetendheid over de twee passagiers die verzoekende partij zou hebben vervoerd, benadrukt verzoekende partij dat zij taxichauffeur van beroep was in haar land van herkomst. Uiteraard kende zij dan ook niet alle passagiers die zij vervoerde. Verzoekende partij stelt dat zij niet heeft getracht om meer te weten te komen over deze personen, omdat “het zeker is bij het zien van de problemen” die zij heeft ondervonden. Ten slotte legt verzoekende partij uit dat zij zich niet meer bij haar

vader heeft geïnformeerd over deze zaken, aangezien zij zich op dat moment bekommerde om haar eigen leven en niet om wat haar vader precies wist.

2.2.7.2. Omtrent het argument van verzoekende partij dat zij een aantal details, zoals de plaats van het politiekantoor, niet weet omdat zij op dat moment in schok verkeerde, stipt de Raad aan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder haar aanhouding en gevangenhouding door politieagenten – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. De Raad is van oordeel dat voormeld excuus niet kan overtuigen. Opmerkelijk is dat verzoekende partij in dit verband toegeeft dat zij nooit heeft proberen uit te zoeken naar welk politiebureau zij werd gebracht, terwijl zij vermoedde dat haar vader dit wel zou weten (“Ik denk mijn vader weet het, maar ik weet het niet”, administratief dossier, stuk 4a, gehoorverslag CGVS van 21/11/2011, p. 13). Haar eventuele verwarde toestand ten tijde van de gebeurtenissen kan bijgevolg hoe dan ook de hierna volgende desinteresse in haar eigen vervolgingsproblematiek niet rechtvaardigen.

Ook met betrekking tot het ter rechtvaardiging aangevoerde verweer dat zij het verschil niet begrijpt tussen de verschillende politiediensten en dat zij geen details kan weten over de huiszoeking aangezien zij daar zelf niet aanwezig was, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor echter uitdrukkelijk toegeeft dat zij zich hier niet eens verder over heeft geïnformeerd bij haar vader (administratief dossier, stuk 4a, gehoorverslag CGVS van 21/11/2011, p. 12-14). Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift eveneens uitdrukkelijk dat zij zich niet verder informeerde over de passagiers die zij zou hebben vervoerd (zie tevens administratief dossier, stuk 4a, gehoorverslag CGVS van 21/11/2011, p. 12). Uit het nalaten zich terdege te informeren over elementen die behoren tot de kern van haar asielrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten tot een flagrante desinteresse in hoofde van verzoekende partij met betrekking tot haar eigen vervolgingsproblematiek. De Raad acht het immers zeer onaannemelijk dat verzoekende partij, die uit vrees om te worden vervolgd door de autoriteiten haar land heeft ontvlucht, nooit heeft proberen uit te zoeken wie de passagiers waren die zij zou hebben vervoerd, hoewel die wel aan de basis liggen van de ganse vervolgingsproblematiek waarmee zij aangaf geconfronteerd te zijn geweest, dat zij evenmin moeite aan de dag heeft gelegd om uit te vinden naar welk politiebureau zij werd gebracht en door welke politiedienst zij werd meegenomen, terwijl zij vermoedt dat haar vader hier meer over zou weten en dat verzoekende partij nooit vragen heeft gesteld aan haar vader over wat er zich precies tijdens de huiszoeking bij haar ouders heeft afgespeeld. Deze informatie was immers cruciaal om de ernst van haar vervolgingsproblematiek te kunnen inschatten, alsmede de verdere evolutie ervan naar de toekomst toe. Dergelijke vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Haar betoog dat zij zich op dat moment bekommerde om haar eigen leven en niet om wat haar vader over de situatie wist, kan derhalve niet als een verschoningsgrond voor dit vastgestelde gebrek aan interesse worden aanvaard. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor aangeeft “Ongeveer een week geleden” nog contact te hebben gehad met haar ouders (administratief dossier, stuk 4a, gehoorverslag CGVS van 21/11/2011, p. 4). Een eventuele angst voor haar leven die haar ten tijde van de beweerde gebeurtenissen zou hebben belet om meer informatie op te vragen bij haar vader, vormt derhalve geen excuus voor de vaststelling dat verzoekende partij ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal in grote mate onwetend is over deze gebeurtenissen.

2.2.8.1. Met betrekking tot haar vrijlating, verklaart verzoekende partij dat zij spijtig genoeg niet weet waarom zij eerst werd vrijgelaten om vervolgens tien dagen later weer te worden opgezocht. Zij benadrukt dat men haar redelijkerwijze terug kwam lastigvallen om nog meer geld van haar af te persen.

2.2.8.2. De Raad bemerkt dat de commissaris-generaal verzoekende partij in zijn beslissing verwijt dat zij nooit heeft proberen uit te zoeken waarom de politie haar eerst heeft vrijgelaten, om haar vervolgens, tien dagen na haar eerste arrestatie, opnieuw te komen zoeken bij haar ouders. Verwerende partij motiveert dat zulk gedrag kan worden gezien als een desinteresse in haar eigen zaak die moeilijk te rijmen valt met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekende partij reikt desbetreffend geen verschoningsgrond aan, maar beperkt zich in haar verzoekschrift tot het uiten van een post factum vermoeden dat men haar opnieuw is komen opzoeken om nog meer geld van haar af te kunnen persen. Dit post factum vermoeden biedt evenmin een afdoende verklaring voor het door verzoekende partij voorgehouden weinig consistente gedrag van de autoriteiten, waaruit verwerende partij, impliciet, afleidt dat aangaande verklaringen niet geloofwaardig zijn.

2.2.9. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de x-ray die verzoekende partij heeft laten nemen, terwijl zij echter nooit een dokter heeft geconsulteerd, wijst de Raad erop dat dit een overtuigend motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.10.1. Verzoekende partij verklaart niet akkoord te zijn met de motivering van verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij zonder in het bezit te zijn van de nodige documenten en zonder een persoonlijke controle de EU/Schengenzone zou zijn binnengeraakt. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat haar aanwezigheid in België op zich voldoende aantoont dat de reis wel degelijk heeft plaatsgevonden. In ieder geval, hebben de verklaringen over de omstandigheden van de reisweg geen invloed op de reële angst die verzoekende partij koestert.

2.2.10.2. De Raad is van oordeel dat de redenering van verzoekende partij dat haar aanwezigheid in België op zich afdoende bewijst dat het mogelijk is om zonder de nodige documenten en zonder een persoonlijke controle de EU/Schengenzone binnen te geraken, niet kan worden gevolgd, nu verzoekende partij hier voorbijgaat aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld. Op basis van de uitgebreide landeninformatie in het administratief dossier, stelt verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij dat zij zonder een persoonlijke controle en enkel met een binnenlands paspoort de EU/Schengenzone kon inreizen als passagier in een toeristenbus, niet kunnen stroken met de realiteit. Onder meer omwille van deze vaststelling, rijst bij verwerende partij het vermoeden dat verzoekende partij voor de Belgische instanties informatie achterhoudt over haar werkelijke reisroute, -wijze en -doel, evenals over de hierbij gebruikte documenten. Aangaand verweer houdt in feite niet meer in dan de loutere volharding dat verzoekende partij wel degelijk op de door haar initieel verklaarde manier naar België is gereisd. Het louter tegenspreken van wat verwerende partij – op basis van de landeninformatie – heeft gesteld, volstaat uiteraard niet. De onaannemelijkheid op een dergelijke clandestiene wijze de Europese Unie en de Schengenzone te zijn binnengekomen is een verdere indicatie voor het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden vluchtrelaas.

2.2.11. Uit wat voorafgaat besluit verwerende partij terecht dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. De Raad merkt volledigheidshalve op dat de bemerking van verzoekende partij dat er geen enkele tegenstrijdigheid bestaat tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote niet van aard is om afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen en conclusie. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de korte herhaling die verzoekende partij schetst van haar asielrelaas. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat door verwerende partij geen rekening werd gehouden met alle elementen van het door haar voorgehouden relaas stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze wordt verduidelijkt. Verzoekende partij laat immers na aan te duiden welke elementen van het door haar voorgehouden asielrelaas niet in overweging werden genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont geenszins aan dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Dagestan – Algemene en

veiligheidssituatie" van 31 januari 2011 (administratief dossier, stuk 18, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT